

IDEA DEL MES - Setembre 2017

"Renunciar a si mateix i carregar amb el dolor"

Què se'ns demana amb aquestes paraules? Que ens lliurem tots a una vida ascètica? Cercar el sofriment per ser més agradables als ulls de tots?

Aquesta IDEA DEL MES ens exhorta més aviat a encaminar per la via de l'amor, acollint els seus valors, exigències i implicacions. I això vol dir viure amb plenitud la vida sencera, com ho han fet tants Mestres, tot i que en el camí es presenti l'ombra del dolor.

No podem negar-ho: cadascú té la seva creu. El dolor, en les seves variades manifestacions, forma part de la vida humana, encara que ens resulti incompreensible i contrari al desig de felicitat. No obstant això, podem descobrir-hi una llum inesperada. Tal com passa de vegades quan, a l'entrar en algunes esglésies, descobrim el meravellosos i lluminosos que són les seves vidrieres, que des de fora semblaven fosques i sense bellesa.

Se'ns demana un complet canvi en l'escala de valors, traient-nos nosaltres del centre del món i rebutjant la lògica de la recerca d'un interès personal. Ens proposa que prestem més atenció a les necessitats dels altres, abans que a les pròpies; que usem les nostres energies per fer feliços els altres, sense perdre ocasió de confortar i donar esperança als qui trobem. Per aquest camí d'alliberament de l'egoisme podem començar a créixer en humanitat, a conquerir la llibertat que realitza plenament la nostra personalitat.

I això fins i tot quan aquest compromís sigui posat a prova per petites o grans incomprendiments de l'entorn social en què vivim. Però no estem sols i hem de seguir jugant-nos la vida per l'ideal més atrevit: la fraternitat universal, la civilització de l'amor.

Aquesta radicalitat en l'amor és una exigència profunda del cor humà, tal com testimonien personalitats que van seguir en profunditat la veu de la consciència. Escriu Gandhi: *"Si algú em matés i jo morís amb una oració als llavis per la meva assassí, i el record de Déu i la consciència de la seva viva presència al santuari del meu cor, només llavors es podrà dir que posseeixo la no violència dels forts"*.

Chiara Lubich va trobar en el misteri del dolor estimat el remei per curar tota ferida personal i tota desunitat entre persones, grups i pobles. Al maig de 2007, en ocasió d'una manifestació de Moviments i Comunitats a Stuttgart, va escriure: *"... També nosaltres, podem anar més enllà del dolor i superar la prova ... I si en el moment següent ens llancem a estimar els germans ..., experimentarem que el dolor es transforma en alegria. Els nostres grups poden conèixer petites o grans divisions: també en aquestes podem superar el dolor en nosaltres per recompondre la fraternitat. La cultura de la comunió té com a camí i model el dolor estimat"*.